

[Aksel Larsen.]

ført, for at man kunne give mr. Ravlin eneret på Danmarks undergrund. Det er det, der forsåvidt er kernen i sagen, og det er dér jeg ønsker, der skal gøres et ansvar gældende. Dér siger den højtærede minister, at det er en meget vanskelig historie, for det er jo et spørgsmål om administrationen, og formodentlig har alle eller de fleste, som dengang var ansat i administrationen, forladt den, så man kan ikke nu undersøge sagen. Dette argument duer ikke, medmindre den samlede administration, som dengang havde med sagen at gøre, er døde, og medmindre der ikke ligger nogensomhelst dokumenter i statsministeriet eller ministeriet for offentlige arbejder vedrørende sagen, for hvis det er tilfældet, erkender jeg, at så står vi så temmelig på bar bund, så må vi holde os til hypoteser. Men hvis bare en enkelt er i live, må vi vel kunne få at vide, hvorledes sagen blev behandlet i statsministeriet, om det var embedsmændene, der havde hovedindflydelsen på lovændringerne i 1936 og 1938, eller om det var statsministeren, der personligt havde hovedansvaret. Det må kunne opklares.

Men ministeren lader stadig væk, som om han ikke har opfattet, at jeg også taler om et politisk ansvar. Han siger, at rigsdagen har vedtaget loven, og så har den ansvaret. Ja, men det er jo sådan, at rigsdagen, det må jeg med beklagelse sige, er alt for tilbøjelig til — vi oplevede det her fornylig — at rette sig efter, hvad en minister siger, godtage de forklaringer, han kommer med, og ikke være tilstrækkelig kritisk over for dem, og hvis nu rigsdagen ikke får tilstrækkelige oplysninger fra den ansvarlige ministers side, så kan man nok sige, at rigsdagen selvfølgelig har et ansvar for den lov, den vedtager, men hovedansvaret må dog alligevel ligge hos ministeren, som ved besked, og som muligvis ikke har informeret rigsdagen tilstrækkeligt.

Jeg bliver altså nødt til over for den højtærede minister at gentage, at jeg har ikke blot talt om rigsdagens ansvar — det vil jeg også gerne have undersøgt —, jeg har ikke blot talt om administrationens og geologernes ansvar, jeg har også talt om regeringens og den daværende statsministers ansvar. Jeg håber, at den højtærede minister nu har begrebet det og ikke vil forsøge stadigvæk kun at tale om andre ting. Det må kunne undersøges, hvorfor man fra statsministerens og fra statsministeriets side var så ivrige for at ændre loven, hver gang mr. Ravlin ønskede det, og hvor-

for man på så ufatteligt favorable vilkår gav Mr. Ravlin eneretskoncession, gav den ikke til ham selv personligt, men til det selskab, han havde dannet, og derpå tolererede, at han solgte selskabets aktier til nogle andre.

Det er det, jeg har ment må undersøges, og jeg har bedt ministeren om tilsagn om at ville foretage en sådan undersøgelse. Jeg har intet tilsagn fået; snarere det modsatte, nemlig bare en oplysning om, at de mennesker, der dengang sad i administrationen, sandsynligvis er gået af med pension, og så er der ikke noget at gøre. Det er ikke noget tilstrækkeligt svar, og det er heller ikke tilstrækkeligt, at ministeren, som f. eks. den ærede ordfører for venstre, det ærede medlem hr. Elgaard, siger, har givet tilsagn om at holde sig i nøje kontakt med rigsdagens undergrundsudvalg. Ministeren må være i stand til at udtale sig noget tydeligere end, at han vil holde sig i kontakt med dette udvalg. Det, det drejer sig om for mig, er at få en udtalelse fra ministeren om, hvorvidt han vil udvide undersøgelsen til at omfatte de områder, jeg her har talt om. Jeg tror nemlig, det ligger således, at hvis ministeren ikke vil det, er det meget svært for undergrundsudvalget at foretage disse undersøgelser. Jeg har ikke hos de øvrige partiets ordførere sporet nogen som helst aktiv vilje til at kræve sådanne undersøgelser foretaget; jeg kunne ønske, at de havde udtalt sig om den side af sagen.

Det ærede medlem hr. M. Larsen siger, at tre måneder er altfor lidt, for en retssag kan i givet fald vare flere år. Så er seks måneder også for lidt. Med den motivering må det ærede medlem også afvise ministerens forslag og sige: må vi få et forslag om to, tre eller fire år for at være sikre på, at vi har fornøden tid. Det ærede medlems argument duer med andre ord ikke, han har selv modsagt det. Det, det drejer sig om, er ikke først og fremmest at koncentrere sig om spørgsmålet om en retssag, selvom der kan komme en retssag ud af det. Det, jeg har foreslået, er, at man skal forhandle med det amerikanske selskab, som i en vis henseende, men også kun i en vis henseende, sidder med sorteper og selvfølgelig regner med at få noget ud af det — at man skal forhandle med det amerikanske selskab om en snarlig afvikling af dets koncession, af dets eneretsbevilling på efterforskning og indvinding af råstoffer i Danmarks undergrund. Her har jeg ikke fået noget klart svar fra ministeren. Han siger, at der har været